

Projekts tapis ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mēs visi kopā varam daudz

Madonietes skanīgais spārnu vēziens

INESE ELSIŅA

Pat bezkaislīgi fakti runā paši par sevi. Desmito sezonu Marta Spārniņa (dz. Jagmane) ir Valsts kamerorķestra „Sinfonietta Rīga” koncertmeistare, kopš 2011. gada — Spiķeru kvarteta pirmā vijole. Regulāri viesojas Brēmenes Vācu kamerfilharmonijā un Grankanārijas Filharmoniskajā orķestrī. Spēlējusi arī Lozannas kamerorķestrī, kā koncertmeistare viesojusies Karaliskajā Flāmu filharmonijas orķestrī.

Vijolspēli Marta studēja Latvijā un ārzemēs, ir pieprasīta mūziķe Eiropas orķestros, tomēr par savām mājām joprojām sauc Latviju. — Man un manai ģimenei ar Latviju ir īpaša saikne. Lai kādi vēji un piedāvājumi pūstu, vienmēr atgriezīties un gribam dzīvot savā zemē, — apliecina Marta.

Viņas lielā ģimene ir kamerorķestris „Sinfonietta Rīga”, mazo ligzdu Marta veidojusi kopā ar dzīvesbiedru Edgaru un nu jau četrus gadus veco dēliņu Viesturu.

— Bieži braucu spēlēt uz Brēmenes Vācu kamerfilharmoniju, ar šo orķestri man dzima mīlestība no pirmā acu uzmetiena, — garīgi tuvinieku loku paplašina Marta. — Valsts svētkos došos uz Brēmeni, lai pēc tam ar Brēmenes orķestri spēlētu koncertu Keļnē, trīs koncertus Brēmenē, trīs — Vinē. Keļnes koncertu 22. novembrī varēs vērot arī interneta tiešraidē. Pēc tam orķestris dosies Āzijas tūrē, uz kuru pati gan netiks, jo pamatdarbs ir Rīgā. Arī ģimēni — bērnu un vīru — uz pieciem nedēļām atstāt nevēlos.

Jautāta, ko dzīves un mūzikas izpratnē mainīja dēliņa piedzimšana, Marta aizdomājas: — Bērna dzimšana, protams, ir īpaši notikums. Taču mainīties, meklēt, domāt un šaubīties man vispār ir raksturīgi. Joprojām nevaru teikt, ka man ir viens vienīgs mīļākais komponists, līdzīgi atrastās patiesības papildinās un mainās.

— Muzikālas virsotnes var meklēt visu dzīvi, — turpina Marta. — Lai gan desmit gadu laikā profesionālis amatā ir gūts, regulāri nepieciešams papildināties, aizbraukt uz citiem orķestriem, paskatīties, kā strādā tur. Es cenšos savu latīņu turēt pietiekami augstu, kā nekā koncertmeistara vietu mūzikā aprindās, bet ir īpaši notikums. Taču mainīties, meklēt,

9. novembrī Lielajā ģildē kamerorķestris „Sinfonietta Rīga” atskaņoja Ludviga van Bēthovena astoto simfoniju. Pēc koncerta diriģents Džonatans Bermans sarokoļas ar Martu Spārniņu.

domāt un šaubīties man vispār ir raksturīgi. Joprojām nevaru teikt, ka man ir viens vienīgs mīļākais komponists, līdzīgi atrastās patiesības papildinās un mainās.

— Muzikālas virsotnes var meklēt visu dzīvi, — turpina Marta. — Lai gan desmit gadu laikā profesionālis amatā ir gūts, regulāri nepieciešams papildināties, aizbraukt uz citiem orķestriem, paskatīties, kā strādā tur. Es cenšos savu latīņu turēt pietiekami augstu, kā nekā koncertmeistara vietu mūzikā aprindās, bet ir īpaši notikums. Taču mainīties, meklēt,

domāt un šaubīties man vispār ir raksturīgi. Joprojām nevaru teikt, ka man ir viens vienīgs mīļākais komponists, līdzīgi atrastās patiesības papildinās un mainās.

apgalvojumu, ka latvieši mūžam bijuši kādas citas varas pakļautībā, ir pārāk pieticīgi un bez savas nojātas. Bieži gan esmu novērojuši pretējo — ir tik daudz nepamatošas arogances. Tieši sevis salīdzināšana plašākā mērogā mums kā nācijai ir ļoti veselīga.

Martas sirdslūma ir arī Spiķeru kvartets. — Tūlīt pēc divu nedēļu ceļojuma uz Brēmeni Latvijas Radio studijā ar kvartetu ierakstīsīm Jāņa Ivanova otro stīgu kvartetu. Pēc tam iestudēsīm jaunu lioprogrammu un ziemā to atskaņosīm Liepājā. Labprāt šo programmu nospēlētu

arī Madonā, — neslēpj mūziķe, piebilstot, ka pēdējo reizi dzimtajā pilsētā viesojās oktobra sākumā un sirdī jūt ilgas būt atkal vecāku mājās.

— Rīgā dzīvojam centrā. Vienmēr esmu saņņojusi par laukiem, bet tas nav savienojams ne ar manu, ne vīra darbu. Brīvajās dienās mēģinām izrauties — vasarā bijām divos uz Jauno Rīgas teātri, esam iemiļojusi *Dirty Deal Teatro* un Gertrūdes ielas teātri. Pasaulē būdama, esmu noklausījies tik daudz brīnišķīgu koncertu lieliskās koncertzālēs, ka Rīgā, pat ja atbrauc izcilis orķestris, tā koncertu vājina izvēlēta telpa. Koncertzāle diemžēl dod lielu procentu no snieguma kvalitātes, un vienīgās akustiskās koncertzāles mums Latvijā ir reģionos. ■

Vaicāta par vīra profesiju, viņa vēsta, ka Edgars strādā uzņēmumā

„Groglass” un nodarbojas ar stikla pārklājumu izstrādi, kas novērš atspidumu. „Groglass” produktus izmanto mākslas darbu ierāmēšanā, elektronisko displeju ražošanā, arhitektūras un dizaina risinājumos, kur nepieciešams „neredzamais stikls”. — Edgars ir zinātnieks, strādā uzņēmuma pētniecības un attīstības nodaļā, — precizē Marta. — Vienu dienu nedēļā viņš darbojas savā uzņēmumā „Dimē”. Šī zīmola produkts ir lampu pastiprinātājs. Ne visus mūzikas atskanojumus ir iespējams baudīt klātienē koncertos, tāpēc noder ieraksti. Tomēr, lai sasniegtu klātienē efektu, ir nepieciešams pastiprināt skaņu. Kad dzīvojam Šveicē, vīram sāku *čikstēt*, ka mums ir ļoti sliktā atskaņošanas tehnika. Tā kā naudu izdot negribējās, Edgars izdomāja, ka pats var ko atbilstošu sameistarot. Pa vakariem virtuves galds tika noklāts ar vadiem, un dzimšanas dienā es saņēmu viņa uzkonstruētu dāvanu. Vēlāk dzima ideja aparatūrai izveidot skaistu dizainu.

Marta piebilst, ka mūziķa patik visai ģimenei: — Edgars savulaik spēlēja oboju, dēlam pie mūzikas patik dejot.

Brīvajā laikā Marta pagūst sevi bagātināt vairākās jomās — gan intelektuāli, gan piestrādā pie fiziskās formas: — Vingroju, apmeklēju jogas nodarbības, patik lasīt grāmatas, mācīties jaunas valodas, kopā ar vīru skatīties teātra izrādes. Ejam uz Jauno Rīgas teātri, esam iemiļojusi *Dirty Deal Teatro* un Gertrūdes ielas teātri. Pasaulē būdama, esmu noklausījies tik daudz brīnišķīgu koncertu lieliskās koncertzālēs, ka Rīgā, pat ja atbrauc izcilis orķestris, tā koncertu vājina izvēlēta telpa. Koncertzāle diemžēl dod lielu procentu no snieguma kvalitātes, un vienīgās akustiskās koncertzāles mums Latvijā ir reģionos. ■

Vaicāta par vīra profesiju, viņa vēsta, ka Edgars strādā uzņēmumā

“Sirds atvilka atpakaļ uz Latviju”

IVETA ŠMUGĀ

Lai gan bija labs darbs un dzīves apstākļi, lēmumu pārcēlēt no Nīderlandes uz Latviju Valteru ģimene pieņēma ļoti strauji. Tika saskatīts, ka, dzīvojot Latvijā, tomēr būs vairāk ieguvumu, audzinot meitu. Ģimene atgriezās šogad martā, un valsts simtgades svētkus viņi sagaidīs Latvijā.

Dzintars Valters Nīderlandē pavadīja septiņus gadus, sieva Lāsma — deviņus. — Bija jāizbrauc uz Nīderlandi, lai iepazītos ar savu nākamā sievu. Kāzas svinējām Latvijā, taču apprecējāmies un atkal atgriezāmies ārzemēs. Kad piedzima bērniņš, sapratām, ka tomēr meitai labāk būtu augt Latvijā. Tieši domājot par Anabellu, vēloties, lai viņa dzīvotu pēc latviešu tradīcijām, mācītos latviešu valodā, izvēlējamies atgriezties mājās. Tuvienes mentalitāte tomēr stipri atšķiras no Latvijas, — atklāj Dzintars Valters.

Viņš stāsta, ka Nīderlandē bijis labs darbs un stabils atalgojums, bet bērna vajadzības likuši pirmajā vietā. — Protams, lai paliktu Latvijā, darbam ir liela nozīme. Paldies Dievam, ka man izdevās atrast darbu SIA “Baltic Block”, kas manā skati-

Lāsma un Dzintars Valteri ar meitu Anabellu. Foto no personiskā arhīva

jumā ir Eiropas līmeņa firma. Te gan ievēro darba drošību, gan izsniedz darba apģērbu, ir laba attieksme un atalgojums, sociālās garantijas. Kad ierakstīju *google.lv* “Pelnošākie uzņēmumi Madonas novadā”, ieraudzīju SIA “Baltic Block”. Aizejot darba intervju, mani novērtēja, jo ir arī uzņēmumi, kur baidās no cilvēkiem, kuri atgriezīšies no ārzemēm. Man ir visu kategoriju auto vadītāja

apliecība, bet “Baltic Block” savus darbiniekus apmāca, piemēram, uzņēmuma norikots, mācījos, ieguvu autokāra vadītāja apliecību. Uzņēmumā ir pat sava treniņzāle, kur nolēmu trenēties.

Kāpēc vispār savulaik izvēlējās strādāt ārzemēs? Dzintars Valters atklāj: — Latvijā strādāju divos darbos, bet bija arī krīzes brīdis, kad algas neizmaksāja, solīja no mēneša

uz mēnesi. Rēķinus es gan nevarēju atlikt un samaksāt nākamēnes. Tas viss apnīka. Nīderlandē darbu atradu nelielā pilsētā, ap 10 km no Amsterdamas. Visi dzīves apstākļi uzlabojās pamazām vien. Izagām darbā, kur biju darbu vadītājs, bet sieva — siltumnīcas vadītāja. Sākumā dzīvojam kompānijas mājās, tad — paši sākām īrēt, bet, kad izveidojām ģimēni, nēmam hipotēku, iegādājāmies māju. Dārgs prieks, bet — sava māja. Kādam pietiek ar materiālajiem apstākļiem, bet sirdsbals man tomēr sacīja citu — lai arī ir labi dzīves apstākļi un atalgojums, svešā valstī nekad nebūšu savējais. Tur abi ar sievu trīs gadus nogājām skolā un iemācījāmies arī nīderlandiešu valodu, pat pieticāmies uz eksāmenu. Lai iegūtu Nīderlandes pilsonību. Diemžēl vai paldies Dievam, sirds tomēr atvilka atpakaļ uz Latviju.

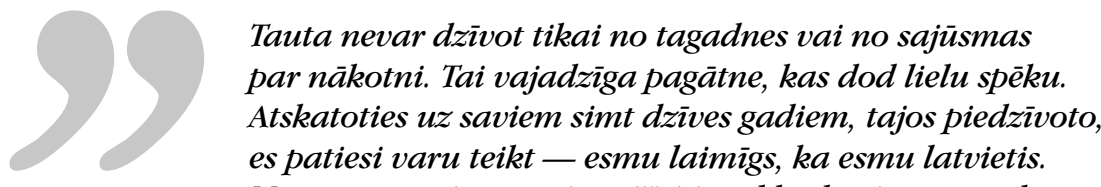
Dzintars Valters par iedzīvošanos Latvijā atzīst, ka bijis diezgan grūti, kaut nevar piekrist tiem, kas apgalvo, ka Latvijā viss ir slikti. — Attīstība ir jūtama. Cenu ziņā ir, kas Latvijā ir dārgāks — sadzīves preces, apģērbs, jo Nīderlandē ir lētā veikalā, piemēram “Lidl”. Taču par māju maksājām 1000 eiro mēnesi, arī automašīna izmaksāja dārgi, jo Nīderlandē ir

dārgi ceļa nodokļi, apdrošināšana. Sievietei dekretā atvaļinājums ir tikai 16 nedēļas. Bērnam bija 10 nedēļu, kad sievai Lāsmai vajadzēja atgriezties darbā. Arī privātais bērnu darbs tur izmaksāja ļoti dārgi, un mēs novērtējām, cik Latvijā ir lieliski bērnu dārzņi par simbolisku samaksu.

Par remigrācijas plānu viņš izsakās kritiski: — Madonā tas pilnīgi nestrādā.

Vai mēs saskatām to, kas Latvijā ir labs? Dzintars Valters uzsver: — Latvijā dzīvot nenovērtē to, kas viņiem ir — sava valsts, sava valoda, skaista daba, jo Nīderlandē, kur dzīvojam, pat mežu nebija. Latvijā ļoti patik, ka par brīvī ir dabā, ogot, sēņot, klausīties putnus, atpūties pie ūdeniem. Tas viss ir mūsu tagadējā dzīvesvieta Mārcienā. Protams, gribētos arī ekonomisko izaugsmi. Vieglāk ir gulēt visam ar roku.

Sagaidot Latvijas simtgadi, Dzintars Valters novēl pašiem būt optimistiskākiem, lai arī vēl nav viegls. Svarīgi, lai protam novērtēt savu zemi. ■

Tauta nevar dzīvot tikai no tagadnes vai no sajūsmas par nākotni. Tai vajadzīga pagātne, kas dod lielu spēku. Atskatoties uz saviem simt dzīves gadiem, tajos piedzīvoto, es patiesi varu teikt — esmu laimīgs, ka esmu latvietis. Mēs savu zemi paturējam. Vai ir vēl kāda cita tauta, kas, likteņa un svešu tautu spīdzināta, ir spējusi atdzimt tikpat nacionāla un daiļa? Mēs ļoti godā turam savu kultūru. Un vai tādēļ nav vērts dzīvot, strādāt šīs tautas un valsts labā, lai visa pasaule zina un aprīno, ko latvieši var. Skaista ir mūsu zeme, tikai tā prasa no mums darbu un cīņu, lai mēs tajā skaisti dzīvot varētu. Mums pieder skaistākais mantojums pasaulē — tautas brīvība un patstāvīga valsts. Gādāsim, lai šis mantojums arvien spodrāks un mirdzošāks top!

Lai ligo lepna dziesma Tev, brīvā Latvij!

Audz liela, skaista, spoža, Kā saule lēčoša! (V. Plūdons)

Kārlis Dumbrājs, Latvijas vienaudzis, madonietis

Sagaidīsim rakstainos cimdos

ŽEŅA KOZLOVA

Kultūras ministrijas Latvijas valsts simtgades biroja un cimdus meistaru aicinājums iesaistīties akcijā „Cimdota Latvija” un valsts 100. dzimšanas dienu sagaidīt rakstainos cimdos daudzus raisījis lielu interesi un atsaucību arī mūspusē.

— Šis aicinājums rosinājis daudzus vilkt no pūralādem to, kas ikdienā netiek nēsāts, pārskatīt noadīto cimdus, zeķu un segu krājumus, pārlicināties par ģimēni no paaudzēs uz paaudzi saglabāto mantojumu, — atzīst cesvainiete Sandra Briede, kas adīšanai pievērsusies skolas gados, bet rokdarbi viņu interesējuši jau kopš mazotnes.

Sandra atceras, kā kaimiņos pie vecmamma Kalsnavā dzīvojuši kāda tante, kas brīnišķīgi tāmborējusi, un viņa, vēl maza meitene būdama, apbrīnas pilnām acīm varējusi stundām skatīties, kā to sedziņas un citi tāmborējumi. Pirmajā reizē vecmamma satraukusies ne pa jokam, jo nezinājusi, kur mazmeita palikusi, bet nākamreiz jau zinājusi, kur Sandra meklēt.

— Ļoti daudzas meitenes mūsu klasē adīja, un tad nodomāju, kāpēc es to nedaru: vai tad esmu sliktāka par citām. Sākumā adīju tikai džemperus un jakas. Toreiz man likās, ka četras adatas, kas jāizmanto, adot zeķes vai cimdus, traucēs un šo procesu padarīs daudz sarežģītāku. Taču tā pa istam adīšanai pievērsos 1995. gadā, kad veselības problēmu dēļ bija jādzīvotu mājās. Pirms tam ģimene no Cesvaines jau bija pārcēlusies uz dzīvi Madonā. Un tad bija tā, ka tētis, atverot atvilktnes, visur redzēja dzijas kamolus. Nekas citur neatlika, kā to visu savākt, aiznest uz savu istabu un sākt adīt. Noadīju kādus 60 zeķu pārus un sāku sadarbīties ar Jēkabpils invalīdu atbalsta centru, uz kuriem tos visus aizvedu. Biju nedaudz pārsteigta, kad man jau pēc kādas nedēļas piezvanīja divnāji no televizora un salīdzināt, cik citur ir labi, bet pie mums — slikti. Latvijā ir divu tipu cilvēki — vieni ir apmierināti ar dzīvi un cenšas, lai būtu labāk, bet otra daļa — atmet visam ar roku.

Sagaidot Latvijas simtgadi, Dzintars Valters novēl pašiem būt optimistiskākiem, lai arī vēl nav viegls. Svarīgi, lai protam novērtēt savu zemi. ■

— atzīmē Sandra. Adīšana viņai gan nekad nav bijis tikai peļņas vai iztikas avots. Arī tagad, kad strādā par grāmatvedi, Sandra brīvajā laikā ada, lai atslēgtos no cipariem un atskaitēm. Adot dzimst arī jaunas idejas, kuras Sandra pieraksta, lai nepiemirstas. Tieši tā ir tapuši trīs biznesa plāni un projekti, no kuriem dažus viņa ir veiksmīgi īstenojusi.

Tiekoties Sandra rāda cimdus, kas kopā ar zeķu pāri un aubi pabijūši izstādē pat Ķīnā. Arī lielajā simtgades rakstaino cimdus izstādē Rīgā varēja aplūkot viņas cimdus pāri. Sandra ar adījumiem regulāri piedalās arī rokdarbu izstādēs mūspusē — gan Cesvainē, gan Sarkaņu Amatu skolā, gan Uzņēmējdienu izstādēs Madonā, gan citur.

Bet kad tika noadīts pirmais cimdus pāris? Šai sakarā Sandra atklāj kādu visnotaļ interesantu stāstu. Viņa atceras — kāda meitene Cesvainē, gatavojoties kāzām, lūgusi noadīt 10 tautiskās zeķes un 10 tautiskos cimdus, ko dāvēt pie mičošanas. — Apsoļiju, domādama, ka zeķes noadīšu pati, bet cimdus, kurus līdz tam vispār nebiju adījusi, palūgšu noadīt Vandai Podiņai. Taču viņa teica, ka neesot tik daudz laika, un aicināja tos adīt man pašai. Pirmajā brīdī tas likās neiespējami, bet Vanda sacīja — sanāks, kāpēc lai nesanāktu, vienreiz taču jāskatās adīt arī cimdus. Tā es arī

Cesvainietes Sandras Briedes adītie cimdi ir izpelnījušies ievēribu vairākās rokdarbu izstādēs, tos aplūkot varēja pat Ķīnā.

AGRA VECKALNIŅA foto

— atzīmē Sandra.

Parādīju Vandai, viņa tos novērtēja un, pamanojot dažas kļūdiņas, pateica, kas labojams, — atzīmē Sandra.

Toreiz viņa noadījusi pat 12 pāru zeķu un arī visus pasūtītos 10 cimdus, pie tam katru citādāku. — Taču, ja būtu jāada visi cimdi ar vienādu rakstu, diez vai to es spētu. Process jau ir interesantāks, kad, paņemot par pamatu kādu rakstu, var šo to no sevis pielikt klāt, — uzskata Sandra.

Sarunas laikā viņa vairākkārt piemin daļamata meistari Vandu Podiņu, kas ir daudz palīdzējusi, atklājusi daudzus *knifitus*, kuri noder gan adot cimdus, gan zeķes: — No Vandas esmu daudz mācījusies un to daru joprojām. Gribu no viņas vēl iemācīties arī cimdus tvaicēšanu. Esmu mēģinājusi, bet man tā nesanāc, kā vajadzētu un kā tas padodas Vandai. Viņa visu laiku iedrošina un dažkārt pat tic man vairāk nekā es pati.

Sandra adīšanu par darbu neuzskata: — Tas ir mans vaļasprieks. Adu brīvajos brīžos, turklāt tikai tad, kad ir labs noskaņojums un varu domāt pozitīvas domas. Es labi apzinos, ja adīšu sliktā omā, negatīva enerģija nonāks arī adījumos.

Vaicāta, cik cimdus un zeķu ir noadīts, Sandra atzīst, ka skaitījusi neesot, bet vienmēr tuviniekiem pietiek. Lai tikai ir vēlēšanās rakstainos cimdus un zeķes valkāt! ■

Ar mīlestību pret Latviju

AGRITA NUSBAUMA-KOVAĻEVSKA

Valsts svētku nedēļā, kad tūlīt jau tiks svinēta Latvijas simtā dzimšanas diena, cilvēkos arvien vairāk mostas patriotiskā noskaņa, bet Ošupes pagasta „Briežkalnos”, kur saimnieko Rolands Baltais ar ģimēni — sievu Indīru, meitām Samantu un Amandu un Indiras brāli Mareku, ik dienu plīvo valsts simbols — sarkanbaltsarkanais karogs, vēstot par mājas iemītnieku cieņu un mīlestību pret Latviju, savu pieredību latviešu tautai.

Stāsta Indira Baltā: — Mājai, tāpat kā Latvijai, ir 100 gadu. Tā pirms vairākiem gadiem pati mūs atrada, kad meklējām vietu, kuru gan mēs, gan bērni varētu saukt par savām mājām. Kad māja bija atrasta, uzsāktā remontdarbi, vīramāte uzdāvināja valsts karogu. Līdz ar to bija nepieciešams karoga masts. Rolands uzskatīja, ka tam ir jābūt īpašam, tas debesis sliesies ilgi un būs mūsu mājas vizītkarte. Kādā naktī Rolands izsapņoja, ka karogs plīvos Latvijas kontūrā un masts tiks stiprināts vietā, kas kartē atzīmēta kā mūsu pagasts. Tā tapa karoga masts, un tas rada prieku ne tikai ģimenei un draugiem, bet arī viesiem un garāmģājējiem.

Runājot un domājot par Latviju, katram raisās dažādas izjūtas un emocijas. Arī Indiras un Rolanda ģimēnē Latvijas vēsturei ir tradīcijām ir būtiska nozīme.

— Novembris mums ir īpaši mēnesis, jo tiek atzīmēta gan Lāčplēša diena, gan valsts dzimšanas diena. 11. novembrī tiek aizdegta sveces par godu Rolandam vecvec-tēvam Robertam Baltajam, kas bija Lāčplēša Kara ordeņa kavalieris, un pakāpes ordenis. Roberts Baltais piedalījās Latgales atbrīvošanā, — ar vīra dzimtas saknēm lepojas Indira. — Jau no bērnības cenšamies meitām ieaudzīnāt patriotismu. Latvijā nav tikai valsts nosaukums un teritorijas plašums. Tā ir ikviens cilvēks. Katra domas un darbi ceļ un veido mūsu valsti. Ja domāsim labas domas un darīsīm labus darbus, tad Latvija pastāvēs vēl daudzus simtus gadu.

Indira un Rolands kādu laiku dzīvojuši un strādājuši arī ārzemēs, bet patriotisms, kas mājā abu sirdīs, nav ļāvis tur uzkavēties.

Turpina Indira: — Ja ir liela mīlestība pret savu valsti, savām saknēm, tad nevienā valstī nebūs labi, jo vienmēr pietrūks māju izjūtas. Arī pilsēta mūs nevilina. Visu mūžu esam dzīvojuši laukos, turējusies pie

J. Simsona Madonas mākslas skolas absolventes Patricijas Paulas Kerkabakas darbs.

Rolands Baltais, „Briežkalnu” saimnieks, izsapņoja, kāds būs karoga masts mājas pagalmā, un jau ilgāku laiku plīvojošais karogs piecē ne tikai ģimēni, bet arī viesus. Foto no personiskā arhīva

zemes. Esam ne tikai savas valsts, bet arī Ošupes pagasta patrioti.

Katri valsts svētki „Briežkalnos” tiek godāti un svinēti pēc latviešu tautas tradīcijām. Uz galda vienmēr ir būsiska nozīme.

— Jaunākā meita Amanda vēl neizprot Latvijas valsts svētku nozīmi, bet cenšas sekot līdzī notikumiem un pamazām sāk izrādīt interesi par mūsu valstij nozīmīgākajiem brīžiem. Svētkos tiek kalts galds, un tad Amanda ļoti palīdz. Degumnieku piedalījās Latgales atbrīvošanā, — ar vīra dzimtas saknēm lepojas Indira.

— Jau no bērnības cenšamies meitām ieaudzīnāt patriotismu. Latvijā nav tikai valsts nosaukums un teritorijas plašums. Tā ir ikviens cilvēks. Katra domas un darbi ceļ un veido mūsu valsti. Ja domāsim labas domas un darīsīm labus darbus, tad Latvija pastāvēs vēl daudzus simtus gadu.

Indira un Rolands kādu laiku dzīvojuši un strādājuši arī ārzemēs, bet patriotisms, kas mājā abu sirdīs, nav ļāvis tur uzkavēties.

Turpina Indira: — Ja ir liela mīlestība pret savu valsti, savām saknēm, tad nevienā valstī nebūs labi, jo vienmēr pietrūks māju izjūtas. Arī pilsēta mūs nevilina. Visu mūžu esam dzīvojuši laukos, turējusies pie